

ARAB KÁRIK

Vásár.

Hagyott apád valamicskét
 Örökségkép hátra?
 Földet, házat, birka nyáját
 S a minek van ára?
 Mi után, ha megéhültél,
 Nem kopik föl álland,
 Adás-vevés, csere-bere
 Talál tárgyat nálad . . . ?!

Hagyott apád valamicskét
 Örökségkép hátra?
 A sok intés, példa, meg mi
 Nem veszett-e kárba?
 Volt-e szép nagy armálista?
 Czime, rangja? . . . már ma
 E fölött is áll a vásár,
 Ez is alku tárgya!

Vagy talán csak in capite
 Hordod egész jussod?
 Soh'se busulj: nem kell azért
 Koldusbotra jutnod!
 Ez is érték, liczitandó
 Ennek is van ára,
 E fölött is vásárt ütnek . . .
 — Így megyen ez már ma!

N—t.

Felolós szerkesztő s laptulajdonos:
VÁRADY FERENCZ.

Megjelenik minden vasárnap.
 Előfizetési ár negyedévre 1 frt 50 kr.
 — Egyes szám 15 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
 János-utca 8. sz.

EGY RETTENETES CSALÁD.

— Vig história. —

A kanabokai polgárság előtt a Párducz-család rendkívüli tiszteletnek örvendett és bizonyos nimbuszszal volt körülvéve. Az érdemes család meglehetősen sok tagból állott s annak feje Párducz Menyhért volt, másnéven „Virgoncz teve.“ Párducz Menyhért ugyanis Kanaboka legelső fűszerkereskedője volt s a virágzó üzlet fölött a tulajdonos neve mellett arany betűkkel volt olvasható: „A virgoncz tevéhez.“ Az egyik testvére, János, könyvkereskedő, a másik Gábor, vaskezeskedő, a harmadik, Imre, rőfös, a negyedik pedig, akit Arisztitesnek neveztek, ékszerkereskedő volt. Voltak ezenkívül még Párduczok, a kik a város kisebb utcáin birtak szatócs üzletekkel s a kik együttvéve a többitel, igen sok nemes állatot vettek igénybe. A legfőbb tekintély azonban a „virgoncz teve“ volt, a ki mellett az „arany oroszlan“, a „fehér kutya“, a „dühödött elefánt“, a „nyelves szajkó“, a „piros papagáj“, valamint a többi mind eltörpült.

A család összes tagjai — kivéve egyet — békés természetűek voltak, a kik soha sem veszekedtek, a kik mindenki elől kitérték, a kik a rendőrséggel soha sem ütköztek össze és a kik — kereken kimondva — a szó szoros értelmében gyáva fickók voltak.

Kivéve egyet, a kitagadottat. Ezt Lászlónak hívták s ez teljesen elütött a családtól. Bátor, mindenkivel kikötő, senkinek nem enged, lázongó fickó vala; és pedig annyira, hogy a család levette róla a kezét. A mikor pedig a család levette róla a kezét, nyomtalanul eltűnt. Valahogy kijutott a tengerpartra és beállt matrónának. Bejárta a világot, túrt, szenvedett, de természetét nem vetkezte le. Ha pénzre volt szüksége, irt a „virgoncz tevének“, de eredménytelenül; irt a „dühödött elefántnak“, a „nyelves szajkónak“ meg a többinek, de szintén eredménytelenül. A Párducz-család konferenciát tartott és kimondta, hogy Lászlót kitagadják és bármi történéj is vele, a családra nézve idegen maradjon, olyan hóbortos, kötekedő, goromba matróna a Párducz-családnak nem kell.

És a mint a határozat kimondatott, az idő szép lassan folyt tovább. A kanabokai Párduczok naphosszat álltak a pudli mellett, kiszolgálták a vevőket és mint eddig, tovább is a legjámborabb, a legbékeszeretőbb emberek voltak, a kik közül katona nem került ki.

Öt vagy hat év múlva egy őszi napon a Párduczok valamelyike, talán a „szorgalmas méh“, izgatottan állított be a már jól megöregedett „virgoncz tevéhez“ és egy ujságot vágott a pudlira. Azután nagy lélegzetet vett és hápogva szólalt meg:

— A László, a László . . . Borzasztó!

Párducz Menyhért egész nyugodtan nézett a felhevült Párduczra és hidegen kérdezte:

— Nos? Mi történt Lászlóval?

A „szorgalmas méhhez“ címzett kereskedés tulajdonosa nem tudott szólni; hanem annyi ereje mégis volt, hogy a lap egyik megvörösöszerezű részére tudott mutatni vörös keze egyik ujjával.

Menyhért nyugodtan tette föl szemüvegét és nyugodtan fogott a hír olvasásához, mintha az egy megrendelést, vagy árjegyzéket tartalmazott volna. És olvasta, hogy egy Párducz László nevű magyar hajóhad-

nagy, a ki páratlan vakmerőségének tanujelét adta vagy százszor, egy angol lady fölött az angol hadsereg egyik törzstisztjével összetűzött s ezt a törzstisztet pisztolypárbajban agyonlőtte. A közönség, a mely a henczegő törzstisztet gyűlölte, a bátor magyar ifjunak szerenádot adott.

Mikor a kellő részletességgel bírót elolvasta, a lapot hevesen tette le a pudlira, s villogó szemekkel, harcias hangon szólalt meg, miközben az inasokra kihívó tekintetet vetett:

— A Párducz név nem tagadja meg magát.

A László által vívott halálos végű párbaj mihamar köztudomásúvá lőn a kanabokai körökben s a Párducz-család tekintélye hatalmasan növekedett. Az ördögbe is, egy család, a melynek egy tagja halálos végű párbajban vett részt. Nem kis dolog.

És noha a kanabokai Párduczok nem tettek semmit, a család mégis „rettenetes család“ névvel kereszteltetett meg s a jó kanabokaiak óvakodtak valamelyik tagjával összetűzni.

A „virgoncz teve“ pár nappal a hír vétele után az egész családot összehívta s a család az ő indítványára kimondta, hogy Lászlónak megbocsát és hogy ez elhatározásról, néhány ezer forint erejéig szóló utalvány melléklésével, értesíti is. László meleg hangon köszönte meg a család átiratát és az utalványt; ráadásul pedig egy angol képes lapot küldött el, a mely az ő párbaját örökítette meg egy művészi képben. Párducz László füstölögő pisztolylyal állott, míg ellenfele halva feküdt a földön.

A mint a család megkapta ezt a képet és Menyhért lakásán ünnepélyesen leleplezte, meglehetősen változás állott be a természetükben. Mindegyik Párducz szuró tekintetet vetett a vevőkre, a boltjukban megfordulókra s meglehetősen kihívó arcot öltött valamennyi.

A közönség e változást tisztelettel méltányolta és éppen nem csodálkozott azon, hogy a Párduczok büszkéek lettek, hogy családi tekintélyükre sokat adtak; valamint nem csodálkoztak azon sem, hogy egy nehéz párbajkérdésben, a mely ott két ur között fölmerült, Párducz Menyhértet kérték föl nyilatkozatra és hogy Menyhért felelete döntő volt az ügyre nézve.

A kaszinó becsületbírósa a Párduczokból állott; ha valaki párbajt akar vívni, segédekül Párduczokat kért föl; és a mikor a város közgyűlésén valaki azon indítványt vetette föl, hogy a párbaj ellen irjanak föl az országgyűléshez, akkor a közgyűlés az ügy tanulmányozására egy, öt Párduczból álló bizottságot küldött ki, fölhíva őket véleményadásra.

És a Párduczok mindezt természetesnek találták. Szentül meg voltak győződve, hogy ők valóságos gentlemanek, rettenthetetlen párbajozók és azt, a ki görbe szemmel merne rájuk nézni, irgalom nélkül lekaszabolnák.

Ha pedig mindezekből nem volt is valami nagy hasznuk a kereskedő Párduczoknak, annyi mégis tény, hogy ettől az időtől fogva a Párducz-család nőtagjait senki sem merte elcsábítani és egy Párducz-leányhoz nem mert goromba lenni a férje, ha t. i. nem volt szüle-

tett Párducz. Az a legény, a ki szerelmes szemeit rá merte vetni egy Párducz-leányra, a legbecsületesebb szándékkal birt; és ha becsületes szándékát kinyilvánította s a leányt megkapta, az esküvő előtt sajátságos megjegyzéseket hallott.

— Uram, — szólt hozzá Ményhért, a „virgoncz tevé”, — a Párducz családban halálos párbajok szoktak vivatni és egy Párducz mindig boszut áll azon, aki a családhoz tartozók valamelyikét elég bátor lenne megsérteni.

A vőlegény összehuzta magát és félénken hallgatott.

És a mint multak az évek, a rettenetes család mindegyre nagyobbodott a jó kanabokaiak előtt. A vivó-egyletet Párducz Ményhért megalakította s a vivó-egyletnek minden Párducz sarj tagja volt. Még a leányok és asszonyok is.

Igaz ugyan, hogy egy kanabokai Párducz sem párbajozott, de hát az a hejzeten semmit sem változtatott. Mikor pedig megtörtént az, hogy egy fiatal Párducz — a ki kereskedő-segéd volt a „füttyölő fürjhöz” — ezimzett Párducz kereskedésben — összeveszett a járásbirósági végrehajtóval s ez elég merész, azaz elég örült volt kihívni a fiatal Párduczot, akkor az történt,

ALAPOS OK.

— A megyei restauráció küszöbön van; valamennyi vármegye hirdetett már pályázatot a tisztviselői állásokra, csak Baranyavármegye nem.

— Hja barátom, attól félnek, hogy új emberek is pályáznának s a régiek közül néhányan — *elpályáznának!*

— Uram, — szólt egy másik Párducz, — a Párducz-családnak jelszava van. „Öld meg azt, aki bánt.” Egy Párduczot mindig föl lehet találni a vérmezőn.

A vőlegény még jobban összekuporodott és bánni kezdte, hogy ilyen rettenetes családdal kötött ki. Egy olyan családdal, amelynek minden egyes tagja vivókarddal, törrel és pisztolyokkal rakta meg szobája falát.

— Uram, — szólt a harmadik Párducz, — amit László kezdett, azt mi folytatni tudnók. Ezt jegyezze meg magának.

Mikorra aztán megtörtént az esküvő, a Párducz-családba nőül a legény nemcsak respektálta a családot, de olykor-olykor még, bizonyos vészjósszerűen, kijelentette, hogy „emberek, kik a Párducz-családhoz tartozni szerencsések, nem nyelnek le mindent.”

hogy a kaszinó, Párduczokból álló, becsületbirósága a végrehajtót párbajképtelennek mondotta ki s ennél fogva kihívása visszautasított, daczára mindenféle nyilttéri közleménynek.

Kanaboka még ma is tiszteli és féli a Párducz-családot, a melynek legöregebb tagja, a Ményhért, olykor-olykor sajátságos módon jegyzi meg a kaszinóban:

— Uram, egy Párducz sohanem feledkezik meg arról, a mivel családjának s a lovagiasságnak, a becsületnek tartozik.

És ilyenkor minden igaz lelkű kanabokai polgár elkotródik mellőle, nehogy alkalmat adjon egy Párducznak szavai bizonyítására.

Murai Károly.

A feleség definicziója.

- Kedves nagysád, tudja-e, mi a „feleség“?
 — Nos?
 — Feles ég, melynek egyik felében a férj, a másik felében a házibarát élvezi a mennyei boldogságot!

A városi szegényház.

— Hej komé, akár hiszed, akár nem; de szent igaz, hogy széles e világon nincs több olyan szegényház, a melyik úgy megfelelne a nevének, mint a pécsi szegényház.

— Hogy-hogy kódis-testvér?

— Hát annyira szegény ez a szegény-ház, hogy egyetlen egy szegényt se tud ellátásra befogadni!

A szent irás — mint a zóna ellensége.

Egy magas állású pap a napokban egy Pécssett keresztül utazó s megszorult — szegény öröghöz, ki a kastélyban egy kis utiköltséget ment kérni, azt mondá:

— Ön azt mondja, hogy katolikus és nem tudja mit mond a szent irás: „**És télen ne utazzál!**”

*
 Nem is mertük volna hinni, hogy a szent irás már akkor ellensége lett legyen a — zónának, mikor azt még be sem hozták.

Tud-e már németül?

— Vajjon az én kis Miczikém tud-e már németül? Meg tudná-e mondani, hogy ez a szó „Bruder“ mit tesz magyarul?

— Rizs-por.

— A dehogy! Annyit tesz, hogy „*fiuér*.”

— Az ám; csakhogy én a „*Puder*“ ra gondoltam!

A borbélynál.

Egy pécsi borbélyhoz belép egy ur s leül a székre nyiratkozni.

— *Borbély*: Hogy nyirjam meg kérem a haját, egész rövidre vagy csak fél rövidre?

— *Ur*: Jól lesz kérem egész rövidre.

— *Borbély*: Legyen szives a kalapját levenni.

— *Ur*: Csak nem fogom a kalapomat levenni, hogy meghűtsem magamat.

Az utcán.

Jómódy: Rég láttalak. Mit csinálsz?
 Sanyargy: (Nagy sóhajjal.) Élek!
 Jómódy: (Mosolyogva.) Dehogy?
 Sanyargy: Ne úgy mondd barátom: de-
 hogy? — hanem úgy, hogy: de — *hogy!*?

Koldus-önérvet.

(Egy nagyon rongyos, *mezitlábú* koldus.)
 — Aztán merje még valaki mondani, hogy
 én nem vagyok önálló ember *s nem a magam*
lábán járok.

A nagy konkurencia.

— Gatt! Má' meg edj oj aszszekurácziionsz-
 agentur jütte mogát a khirál-oteczába. Ha ez idj medj
 még edj dorobig; akkar *thübb lesz maholnap az életbiz-*
thosítási ögynökség Phécsön, mint az életbiztosithó!

F Á M A.

Azt mondják, hogy a „Kath. legény-egylet”-
 ben mult hétfőn egy „*tót leányt,*” találtak — *halva*
s hogy gonosz kezek — „állítólag” mükedv-ölők —
 „*ütötték agyon.*”

Borzasztó! Hát Jacqu, az asszonyirtó már
 Pécssett is fölütötte tanyáját!? Mi lesz velünk?! Mi
 lesz velünk?!

Vendéglőben.

— Hé pinczér! Miféle bort adott ide? Hiszen ez
 vizes bor!
 — Pardon, kérem. Méltóztatik csalatkozni; nem
 vizes bor, hanem — *boros víz!*

Meglesett párbeszéd.

— A „Hatt, u” kapualjában. —

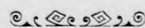
Egy úr: Én nem tudom, hogy az a Várady hon-
nan kapja azokat az adatokat!

Másik úr: Én sem.

Én (ép' arra menve, félre:) Én igen! 'Sz —
azért híjják „adatnak,” mivel hogyhát — adatnak!

Láthatatlan.

— Az ebadtát! Már nem tudom, hova bujjak a
 hitelezőim elől, mindenütt megtalálnak.
 — Hja hát te láthatatlan szeretnél lenni?
 — Persze, hogy az!
 — Légy barátom a pécsi törvényszéknél *fütő.*
 Ezt sohase lehet látni!

Parnaszuszimuzsi
fattyu-hattyu-hangok.

Néma, holdvilágos éjben.

— Románéz. —

Néma, holdvilágos éjben
Két szerelmes enyeleg.
Uszik a szerelmi kéjben
Szende Ilka, hős Elek.

Ilka szemlesütve alkot
Szebb jövőről képeket.
Mig Elek, — ki szint' andalgott
Csendet nem tör s így zeneg:

„Drága Ilka! mondd, szeretsz-e,
Úgy miként az én szívem,
Mondd és ah! e szív a mennybe
Tünde szárnyakon viszen!”

„Mondd, — de nem szaval tovább, mert
A szót Ilka vette át:
„Máskor, ha már vallani mert,
Kérem ne egyék hagymát!”

Dárdás Gyárfás.

Sajtóperi perczenetek.

A monori fekete-sárga zászló azért okozott kelle-
metlenséget, mert kitűzték; a szegzárdi fekete zászló
pedig azért, mert *nem* tűzték ki.

G. tanu vallomásából az tűnt ki, hogy Hanny-
apátnak — jó konyhája lehet.

H. tanu szerint a szegzárd-községi hivatalos hir-
detményekre csak az a hirdető számíthat, a ki a köz-
séget soha semmiért se kéri számon.

Geiger jól geigolt; de a védelmet *elhegedülte* szent
Dávid.

Steiner nem hiába *steiner*; de ugyancsak megkö-
vezte Geigert.

Geiger, ha elvét, vallását indokolatlanul változ-
tatta is meg; abbéli meggyőződését, hogy Steiner „yaval-
lér-ember”; nem minden indok nélkül változtatta meg
az esküdszék előtt.

Fáyth-nak a verdikt csakugyan *fájt*.

Eddig a közmondás azt tartotta, hogy:

„Mebánod te azt a napot,
Melyen megbántod a papot!”

A Geiger-féle sajtó-per után ez a közmondás kö-
vetkezően változott át:

„Keserű lesz annak a nap,
A ki ujságiról a kap —
Legyen „ezibil”, legyen az *pap!*”

Pest — Pécs.

Pesten *akkor* hordják ki a házakból a szeme-
tet, mikor még mindenki alszik;
Pécsett *mikor* a legtöbb ember jár az utcán.

Pesten *vilammal* világítanak;
Pécsett — *gazzal*.

Pesten *csak* akkor öntöznek, mikor szükség
van rá;
Pécsett *mindig* csupa locs-pocs a király-utca
a közkuttól.

Pesten *csak* 10 órától fogva szabada „gangan”
szőnyeget, etc. porolni;
Pécsett, *mint* kiválóan muzsikális városban,
már hajnalban kezdődik ez a „fájn” koncert!

Pesten *abba* járnak, hogy egy 5-ik színházat
építsenek;
Pécsett *még* egy fia-színház sincs.

Pesten *minden* bokorban van egy „zengő-raj”
(vulgo: „zengeráj!”) no ez Pécsnek is van elég és
mind elég, mert nagyon erős nekik e lég!

A kórház helyén színház.

Az új színházat *majd* oda fogják építeni (de csak
úgy, ha lehet! Ha lesz miből!) a hol most a régi *katona-
kórház* áll.

Jó a választás!

Natunk a színügy beteg; a hórháznál
meltöbb helyet alig találhattak neki!
Talán itt majd helyre jön az egészsége.

Tünődés.

A csütörtöki nagy eső bizonyára abból a sok szép reményfelhőből verődött össze akkora esővé, a mi nálunk „csütörtököt mondta” és — „vizzé váltak.”

Kevés a honvéd.

A honvédségnél megengedett, hogy ezentúl többen nőülhessenek.

Ez a legegyszerűbb módja honvédségünk szaporításának.

ALAIPOS OK.

— A.: Na, a jó barátaim közül kettővel már nem érintkezhetem többé!

— B.: Mi okból?

— A.: Mert az egyik tegnap meghalt, a másikat pedig ma megpumpoltam.

Furcsa.

— Még egy kis „pécsiána.” —

Pécsett, a „hangversenyek városában,” hol még a házmesterek is muzsikálisok, mivel, ha egyéből nem, hát kapu-kulcsból „fújnak” s durvák, ha nincs „apró-píz,” de auf „á'moll” szelidek, ha van: **nincs városi zenekar.**

Pécsett, a hol annyi branché-ü mű-kezdő-ölő

család terem, mint a — gomba, (no elég „bolond” is egyik-másik!) — **nincs színház!**

Pécsett, hol annyi a „lumen,” (Szedő! nehogy a legutolsó szó közé elválasztó jelet tegyen! Szerk.) **a világitás mégis minden kritikán alóli.**

Pécsett, a hol annyifeleképen sajtolják a publikumot: mégis a leggyengébb támogatásban ép a **sajtó részesül.**

HIRDETÉSEK:

Már most kérendő levelező-lap utján Richter F. Ad. és társától Bécs, L., Nibelungengasse 4., Rudolstadt, Olten, Rotterdam, London E. C. vagy New York, 310 Broadway, a képekkel ellátott

„A gyermek legkedveltebb játéka”

című könyv. Ezen pompásan színezett és számos tekintélyes tudós bírál-tát tartalmazó könyv bérmentve megküldetik.

Minden anyának olvasnia kellene ezt!

Az kétségtelen, hogy gyakran egészen egyszerű, könnyen beszerezhető háziszer meglepően gyors gyógyulást szerzett. „A Betegbarát” című kis iratban még bizonyítékokat is találunk arra nézve, hogy még hosszas, reménytelennek nevezett esetekben is, gyógyulás állott be. Minden betegnek el kellene olvasni azon könyvet; Richter kiadó-intézete Lipcsében ingyen megküldi.

Pécs-Baranyai képes nap-tár
az 1890-ik évre
ára 40 krajczár,
számos képpel és változatos mulajató tartalommal.
Czintára, körülbelül 8000 czímet tartalmaz Baranya, Tolna és Somogy megyében lakó nagyobb-részt tisztviselők, virilisták, orvosok, ügyvédek sbbi köréből s minden házbán gyakori esetben mint p. meghívók, kártyevetők stbbi széküldekenél,
szolgálat.
Különösen föltüntet kelt
a sásdi biró esetének leírása.
Német nyelven megjelent a Fünkirchner Bote című képes nap-tár.
Kiadja ENGEL LAJOS könyvkereskedése Pécsen.
Kaphatók a nap-tárak minden nap-tárlárustónál.

Rendkívüli kedvezmény lapunk előfizetői részére.

40 kötet regény 40 forint helyett 10 forintért.

Hogy lapunk t. előfizetőit a téli hónapokra érdekes olvasmányokkal ellássuk, viszont-áldozattal szerződöttünk egy fővárosi kiadóval, ki az általa kiadott legújabb regényeiből — mind a legjelesebb íróktól — egy kis készletet előállítási áron bocsájtott rendelkezésünkre. Magunknak ebből külön hasznót nem óhajtván, hogy t. előfizetőinknek ebben is szolgálatot tegyünk, ugyanily potom ileső áron bocsájtjuk ezeket t. előfizetőink rendelkezésére. De csak korlátolt számú példányokkal rendelkezvén, előfizetőinket saját érdekükben a megrendelések gyors beküldésére kérjük, mert ez ileső árak mellett — 1 frt bolti áru kötetek 25 krajzárért! — Kis könyvkészletünk előreláthatólag rövid idő alatt ki fog fogyni.

10 frtért megrendelhető a következő 15 regény, összesen 40 kötet.

(A könyvek újak, tiszták, felvágatlanok.)

Hugo Victortól „A párisi Notre-Dame templom” (képekkel) — — — — 5. kötet.	Montépintől: „Valentine férjei” — 3. kötet
Hugó Victortól „Egy halálra ítélt utolsó napja” (képekkel) — — — 1. „	„A szép özvegy” — 2. „
Hugó Victortól „Claude Gueux” képpel 1. „	Richebourgól: „A szép énekesnő” — 2. „
Claretietől: „Noris” — — — — 3. „	Sauiéretől: „Tengeri dráma” — 2. „
Dumas Sándortól: „A jósnő” — — — 1. „	Szirventől: „Két férj” — — — — 2. „
Montépintől: „Gyilkos királynő” — 4. „	Zacconetól: „Egy szép nő regénye” 2. „
„A tolvaj leánya” — 3. „	Woodtól: „A vörös nyakkendő” (képpel) — — — — — 5. „
	Wilkie Collinstól „A vérpad” (képpel) 3. „

Mind a 15 regény (összesen 40 kötet) egyszerre rendelve 40 frt bolti ár helyett csak 10 frt.

E regények külön is megrendelhetők 35 krajzárral.

A megrendelések hozzánk intézendők.

Rendkívüli kedvezmény lapunk előfizetői részére.

Legszebb, legolesőbb karácsonyi, újévi, alkalmi ajándék.

Három művészi album (20 képpel) csak 1 frt 50 kr.

Hogy t. előfizetőinknek lapunk iránt tanusított ragaszkodását megháláljuk, részükre külön kedvezményről gondoskodtunk s egyik fővárosi könyvkiadótól áldozattal beszereztünk egy kis készletet legújabb három művészi albumából, melyek a legszebb alkalmi ajándékokul szolgálhatnak s adjuk ezeket t. előfizetőinknek csaknem *ingyen*, oly potom áron, hogy az albumok egy lapja is többet ér ennél.

Az albumok minden egyes lapja 25 ctm. magas és 20 ctm. széles, a legszebb kőrajzok, Elischer Lajos ismert művésztünk rajzai után; keretekben a legszebb szabadasztól, művészi kivittli borítékokban pedig szalon-asztal disztül szolgálnak.

1. **Művésznők albuma:** Jászai Mari, P. Markus Emilia, Pálmai Ilka, Bárányiné Blaha Lujza, Sz. Prielle Cornélia és U. Helvey Laura, művésznők nagy arcképeivel.

Előfizetőinknek adjuk az egész albumot e hat arcképpel 45 krajzárért.

2. **Művészek albuma:** Felek Miklós, Nagy Imre, Náday Ferencz, Szigeti József, Ujvári Ede és Vizváry Gyula, nemzeti színházunk jeles művészeinek nagy arcképeivel.

Előfizetőinknek adjuk az egész albumot e hat arcképpel 45 krért.

3. **Uralkodók albuma és a világ czimerrajza:** I. Ferencz József királyunk, II. Vilmos német császár, III. Sándor orosz czár, Viktoria angol királynő, I. Humbert olasz király, Abdul Hamid török szultán, Sadi Carnot a francia köztársaság elnöke, Mária Krisztina spanyol regensnő a kis XIII. Alfons spanyol királylyal, nagy arcképeivel; — a borítékon pedig a magyar, osztrák, német porosz, orosz, angol, olasz, török, francia és spanyol czimerek nagy rajzaival.

Előfizetőinknek adjuk az egész albumot e nyolcz nagy arcképpel és 10 czimerrajzzal 80 krért.

Egyszerre rendelve adjuk mind a három albumot (20 képpel) 1 frt 50 krajzárért.

A megrendelések hozzánk intézendők.

A „Veréb Jankó” szerkesztősége.